

е сынъ на хитраго Одисея; другыйтъ е челоуѣкъ по-крытъ и остроумень: тѣ и двамата сж навикнжли да са скитатъ отъ царство въ царство; кой знае ако тѣ не сж скроили нѣщо и за туй царство? Тѣзи скитници самы разказватъ че сж произвели голѣмы смутове на сѣко мѣсто дѣто сж поминжли. А ето една държава нова и едва утвърдена: наймалкытъ смутове можтъ да я съборіжтъ.

Протезилай не говоряше нищо; но са стараше да ми покаже опасността и безмѣрността на сичкытъ тѣзи преобразованія, които ма подканихте да предприемѣх, и полагаше насрѣдъ моята собствена полза. Ако вашытъ народы забогатѣжтъ, думаше ми той, тѣ послѣ нема да работжтъ, ще станжтъ горды, непокорны, и сѣкогы готовы на възстаніе: само слабостта и бѣдността можтъ да ги направіжтъ работны и да ги въспржтъ да са упиратъ на правителството ви. Често той са стараше да възстанови първото си вліяніе за да ма увлече, и го покрываше съ едно престорено усърдіе на услуга къмъ мене. Съ олекванъето, което вый искате да докарате на народа си, вый унижавате царската сила: и съ туй вый правите на народа неисцѣрима обида, защото необходимо е да го държите въ униженіе за собственото негово спокойствіе.

„На сичко туй азъ отговорихъ, че можахъ да държж добръ народа въ неговытъ длѣжности като му станж обыченъ; безъ да ослабямъ никакъ моята власть съ олекванъето което му правіж като наказвамъ строго сѣко престѣпленіе; найподиръ, като давамъ на дѣцата добра отхрана, и на сичкыя народъ една точна дисциплина за да го държж въ единъ животъ простъ, въздърженъ и работливъ. Че какъ! думмахъ му азъ, не е ли възможно да са държи единъ народъ покоренъ безъ да го принуждавашъ да мре отъ гладъ? Какво безчелоуѣчіе! каква безсовѣтна политика! Не видимъ ли толкози народы управляваны челоуѣколюбиво и съ сичко туй найвѣрны на своитѣ владѣтели? Онуй което произвожда възстаніята е славолубіето и корыстолубіето на голѣмцытъ на една държава когато имъ са даде много воля и когато страститѣ имъ са оставятъ необузданы; сганята на богатытъ и на сиромасытъ които веджтъ жи-